

မောင်နှင်းဆွေ

ကိုးသင်္ချိုင်း နယ်စား

၁။ ချယ်ရီလမ်းမှ လုပ်ကြံမှု

ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ ပွင့်ချယ်ရီတို့ က လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ပင်ယံထက်တွင် ဝေစည်နေကြ သည် ။ သင်းဆွတ်သော နှင်းရနံ့ကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းခြုံထားလျက်ရှိသည် ။

နေရာကား ဂျပန်ပြည်၏ မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်သော နာဂါဆာကီမြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးတစ်နေရာပင် ဖြစ်လေသည် ။

မြို့စွန့်ဆင်ခြေဖုံးမှ မြို့တော်တွင်းသို့ဝင်ရန် ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းမကြီးဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှ ချယ်ရီပင်တန်းကြီးမှာ သူ့အချိန်အခါ သူ့ရာသီသဘာဝအလျောက် ပန်းနုရောင်အပွင့်များ အားပါးတရ ပွင့်နေကြလေသည် ။

ချယ်ရီပင်တို့ ၏ ပင်ခြေမြေပြင်တစ်လျှောက်ကိုလည်း အပင်ထက်မှ ကြွေကျနေကြသည့် ပွင့်ချပ် များက ပတ္တမြားကမ္ဘာလှည့် ခင်းထားဘိသည့် အလား ရှိနေသည် ။ ချယ်ရီတို့ မည်သည် အရွက်ကြွေစင်မှ အပွင့်ဝေလွင်ရသည့် သဘောမျိုးရှိသည် ဖြစ်၍ ပင်ယံထက်တွင် လည်း ပန်းနုရောင်၊ ပင်ခြေအောက်တွင် လည်း ပန်းနုရောင်ဖြင့် အထက်အောက်အလှခြင်း ပြိုင်နေကြလေသည် ။

အ ချိန် မှာ ညနေဆည်းရီဘက်သို့ ယွန်းစပြုလေပြီဖြစ်သဖြင့်
လမ်းမကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော

တောင်ဆွယ်တောင်တန်းကြီးများမှာ စိမ်းမြေ့မှိုင်းပြာ၍ နေပေပြီ။ ယင်း စိမ်းမြေ့ပြာလွင်နေသည့် တောင်ဆွယ်တောင်တန်းကြီးများ ၏ ထိပ်တွင် တော့ စင်ဆွတ်သော နှင်းသရဖူတို့ က နေရာယူထားကြ သည် ။

တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်ထဲတွင် လည်း နှင်းငွေ့နှင်းသက်များ က ပါလာကြသည် ။ နှင်းပွင့် နှင်းလွှာများ ပင် ကျဆင်းတော့မည့် သဘောမျိုးရှိသည် ။

အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် အရာရာမှာ ဝိုးဝါးထွေပြားကာ မသဲမကွဲရှိနေသည် ။ ညနေသို့ တိုင်ပြီ မဟုတ်လား။

နှင်းတို့ ကြီးစိုးမင်းမူတတ်သည့် အရပ်မို့ အမှောင်ရိပ်ကလည်း စောစောရောက်၍ လာသည် ။

မကြာမီအတွင်းမှာ ပင် နှင်းမြူနှင့် ချယ်ရီတို့ ကြီးစိုးအပ်လေသည့် လမ်းမပေါ်သို့ မြင်းစီးအဖွဲ့ တစ်ခုက ဖြတ်သန်းရောက်လာသည် ။ သူတို့သည် မြို့တွင်းမှ မြို့ပြင်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

မြင်းစီးသမားများမှာ ခရီးကို အလျင်တလိုရှိဟန်မတူဘဲ မြင်းများကို ဖြည်းဖြည်းသက်သာ စီးလာကြသည် ။ ခရီးသွားအုပ်စုရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမား၏ လက်ထဲတွင် မူ ပဒေသရာဇ်အကြီးအကဲ မြို့စားတစ်ပါး၏ အလံတစ်ခုကို လွှင့်ထူလာသည် ။ နဂါဆာကီမြို့စားကြီး၏ အလံတော်ပင်ဖြစ်သည် ။

ယင်းမြင်းစီးသမားများ ၏ အလယ်တွင် မြို့စားကြီးကိုယ်တော်တိုင် ပါလာကြသည့် မြင်းစီး သမားများအားလုံးမှာ စစ်ဝတ်စုံများ အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ထားကြကာ လက်နက်များကိုင်ဆောင်ထား ကြသည့် စစ်ဘက်မှုထမ်းများ ဖြစ်ကြသည် ။ လူဦးရေမှာ မူ များများ စားစားမဟုတ်။ စုစုပေါင်း ဆယ့်လေးငါးဦးခန့် သာရှိပေမည်။ မြို့စားကြီး၏ သက်တော်

စောင့် တပ်ဖွဲ့ငယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ။

သူပိုင်စိုးရာ နယ်ပယ်အရပ်ဒေသဖြစ်သဖြင့် မြို့စားကြီးအတွက် မည်သည့် အသက်အန္တရာယ်မျှ မရှိ။ မည်သူကမျှလည်း မျက်မှေးတောင် မော်၍ မျှမကြည့်ဝံ့ပေ။ မြို့စားကြီး ကြွချီလာသည် မြင်လျှင် ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး အရပ်သူအရပ်သားအားလုံးမှာ လမ်းပေါ်မှ ဆင်း၍ လမ်းနံဘေးတွင် မျက်နှာအောက်ချကာ ဒူးထောက်ခစားရသည်။ ။

သို့မို့ကြောင့် လည်း မြို့စားကြီးမှာ ယခုလို သက်တော်စောင့်တပ်ဖွဲ့ငယ်မျှနှင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မြို့ပြင်တစ်နေရာရှိ မျက်နှာဖြူ ဒတ်(ချ်)ကုန်သည် များ အသစ်လာရောက် ဆောက်လုပ်သော ကုန်ရုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်နှင့် ယင်းကုန်သည် များအား လေ့လာအကဲခတ်ရန် အတွက် ခရီးထွက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒတ်(ချ်)ကုန်သည် များ သည် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း မနီလာမြို့မှ တစ်ဆင့် ရောက်ရှိလာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ သည် ပထမဦးစွာ ဂျပန်ပြည်၏ ဗဟိုအုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင် တို့ကူဂါးဝါးရှိဂန် ရုံးစိုက်ရာ ယေဒိုမြို့တော်သို့ သွားရောက်ကာ ကုန်သွယ်ခွင့်တောင်းခံခဲ့လေသည်။ ။ ဗဟိုအာဏာပိုင် တို့ကူဂါးဝါးကလည်း နာဂါဆာကီမြို့ စွန်တွင် ကုန်ရုံဖွင့်ခွင့်ပေးခဲ့လေသည်။ ။

ဂျပန်အာဏာပိုင် ပဒေသရာဇ်တို့ သည် မျက်နှာဖြူနိုင်ငံခြားသားတို့အား ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိ တတ်ကြရာကား၊ ယင်းမျက်နှာဖြူ ဒတ်(ချ်)တို့ ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်ရန်၊ နာဂါဆာကီ မြို့စားကြီးအား ယေဒိုမြို့မှ လျှို့ဝှက်အထောက်တော်ဖြင့် အမိန့်ပေးခဲ့လေသည်။ ။

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကား ဂျပန်ပြည်အတွက် ငြိမ်သက် ချမ်း

အေးလှသည် မဟုတ်သေး။

ဗဟိုအုပ်ချုပ်ရေးအာဏာကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့် တိုက်ရိုက်ဝါးစွဲရန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အား မြို့စား နယ်စားများက ထောင်ထဲ ပုန်ကန်နေဆဲပင် ဖြစ်သည် ။ သည် အထဲ အင်္ဂလိပ်၊ ပေါ်တူဂီ၊ စပိန် မျက်နှာဖြူများက သွေးထိုးခြေရှုပ်နေကြပြန်သဖြင့် ယင်းတို့ အားလည်း မောင်းထုတ်နေရသည် ။

ယခု ဒတ်(ချ်)တို့ မှာ မူ ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းမှ အပ မည်သည့် နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးလှုပ်ရှား ခြေရှုပ်မှုမရှိဟု ယူဆသဖြင့် ကုန်သွယ်ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

သို့သော် စောစောက ဖော်ပြပြီးခဲ့သည့် အတိုင်းပင် တစ်ဖက်မှလည်း နာဂါဆာကီမြို့စားကြီးအား မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေရန် အမိန့်ပေးထားခဲ့သည် ။

ယင်းကြောင့် လည်း မြို့စားကြီးမှာ ယခုခရီးကို ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

မြို့စားကြီးတို့ လူစုသည် ခရီးကို ဆက်လက်နှင်နေရာမှ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက် ရလေသည် ။ တောင်ဆွယ်အကွေ့ချိုး လမ်းကျဉ်းတစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည် ။ တစ်စုံတစ်ခုက သူတို့ သွားမည့် လမ်းပေါ်တွင် ပိတ်ဆို့နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

လမ်းပေါ်တွင် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် လဲသေနေသော လူတစ်ယောက်။

သူတို့ က မြင်းများကိုခေတ္တရပ်ကာ သေဆုံးသူကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ကြသည် ။ အဘယ် ကြောင့် ထိုသူ ထိုနေရာတွင် လာရောက်သေဆုံးနေပါသနည်း။ အဘယ်သူက သတ်ဖြတ်သွားပါ သနည်း။

အဘယ်ကြောင့် အသတ်ခံရပါသနည်း။

ထိုစဉ် ...

ကြောက်မက်ဖွယ် ညာသံပေး ကြွေးကြော်လိုက်သည့် အသံများက သူတို့ နံဘေးဝဲယာမှ ပေါ်ပေါက်၍ လာသည် ။

သူတို့ သည် အသံများ လာရာဆီသို့ ကပျာကသီလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ ၏။ သူတို့ မျက်လုံးများက မြင်လိုက် ရသော ထူးဆန်းသည့် အချင်းအရာ များကြောင့် ခေတ္တမျှမင်သက်မိသွားကြသည် ။

လမ်းနံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ဆန်းကြယ်သော အညိုရောက်ဝ တံရံကြီးများကို လွှမ်းခြုံ ထားကြသည့် မြင်းစီးသမားသုံးဆယ်ခန့်သည် သူတို့ ရှိရာဆီသို့ ဒုန်းစိုင်း၍ အပြင်းဝင်လာကြလေသည် ။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည် မှာ ထိုသူအားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ လူသာမန်တို့ ၏ မျက်နှာမျိုးလိုမဟုတ်ဘဲ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ နာနာဘာဝတို့ ၏ မျက်နှာများကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နှင့် များ စွာကြောက်ဖက်ဖွယ် ကောင်းနေပေသည် ။

ထိုသူတို့ သည် လျင်မြန်လွန်းလှသည့် အဟု န်ဖြင့် ကြက်သေသေနေသော မြို့စားကြီးတို့ အဖွဲ့အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည် ။

ရုတ်ခြည်းသတိဝင်လာသော မြို့စားကြီးတို့ အဖွဲ့ကလည်း ပြန်လည် ခုခံသည် ။

ခဏအတွင်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ချယ်ရီပင်နှင့် နှင်းမြူ အလှတို့ လွှမ်းခြုံနေသော နေရာ လေးမှာ အဝီစိပွက်သကဲ့သို့ ဆူညံသွားလေတော့သည် ။

သံကိုသံချင်းထိသံ၊ အော်ဟစ်ကြိုးဝါးသံ၊ မြင်းဟီသံ၊ ခုတ်သံ၊ ပိုင်းသံ၊ သတ်သံ၊ ဖြတ်သံ၊ နာကျင် ညည်းတွားသံ၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသံတို့ ကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ညံ့နေလေသည်။ ။

လက်ရွေးစင် စစ်သည် တော်များ ဖြစ်သော မြို့စားကြီး သက်တော် စောင့်တပ်ဖွဲ့များကမူ ဆာမူရိုင်း စစ်သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းလှသော်လည်း ၊ ယင်းတို့ ထက် လူအင်အားသာသော၊ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကြွယ်ဝသော နာနာဘာဝအုပ်စုအား မလှန်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။ ။

ဘူရှိခို စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သော မြို့စားကြီးကိုယ်တိုင်လည်း လက်သုံးတော်ဓားကြီးဖြင့် ရန်သူ တို့ အား ခုခံနေလေသည်။ ။

သို့တစေ အခြေအနေမှာ တစ်စက္ကန့်ပြီး တစ်စက္ကန့် ကြောက်မက်ဖွယ်ပြောင်းလဲနေပေသည်။ ။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် မြို့စားကြီး၏ သက်တော်စောင့်တပ်ဖွဲ့မှာ တပ်လုံးပြုတ်တမျှ ဖြစ်သွားရ လေသည်။ ။

အခြေအနေကို ရိပ်မိသဖြင့် မြို့စားကြီးသည် ရန်သူတို့ အား ခုခံနေရာမှ သူ့မြင်းကိုလှန့်ကာ ဖောက်ပြေးရန် ပြင်လေတော့သည်။ ။ အနီးသို့ ကပ်လာသော ရန်သူနာနာဘာဝညို နှစ်ဦး သုံးဦးတို့ အား လက်တွင်းမှ ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းတွတ်လိုက်ပြီးနောက် မြင်းကို လာလမ်းသို့ဦးတည်ကာ ဖောက်ထွက် လေတော့သည်။ ။

မြို့စားကြီး၏ မြင်းသည် သူ့သခင်အား သယ်ဆောင်ကာ မြို့တော်ဘက်သို့ ကဆုန်စိုင်းလေ တော့သည်။ ။ ရန်သူတို့ ကလည်း နောက်မှ အပြင်းလိုက်ကြသည်။ ။ သို့ရာတွင် ရန်သူတို့ မြင်းများ ၏ ခြေတို့ က မြို့စားကြီးမြင်း၏ ခြေကိုမမှီကြ။ သုံးလေးလျားအသာဖြင့် ရှေ့မှ ပြေးနေသည်။ ။ အသက်ကို လုနေရသည့် အချိန်ပိုင်းဖြစ်သဖြင့် မြို့စားကြီးက သူ၏

မြင်းကို တရကြမ်း စိုင်းရလေသည်။ သူ့စိတ် အာရုံများ သည် လည်း မြို့ရိုးတံတိုင်းနားဆီသို့ ရောက်ရန် စိတ်စောနေလေသည်။

မြို့ရိုးနားရောက်သည် အထိတော့ သူ့ရန်သူများ လိုက်ဝံ့ကြမည်မဟုတ်။ အတင့်ရဲဝံ့ကြမည် မဟုတ်။ ဤသည် ကို သူ့စိတ်ချယုံကြည်လေသည်။

ပြီးနောက် ဤနာနာဘာဝဆန်ဆန် အမျိုးအမည်မသိ ရန်သူများ သည် အဘယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ အဘယ်က လာသည်။ သူ့အသက်ကို ဘာကြောင့် ရန်ရှာသည် ကို သူစဉ်းစားကြည့်မိ ပြန်သည်။

သို့သော် ... စဉ်းစား၍ မရ။

တစ်ခုပဲ စဉ်းစား၍ ရသည်။

ယင်းမှာ သူ့ပိုင်နက်နယ်မြေအတွင်း သူ့အသက်အား လုပ်ကြံနေသော ထိုနာနာဘာဝမျက်နှာနှင့် လူများမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီလမ်းကား မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းဖြင့် ညံနေသည်။

မြို့စားကြီး၏ မြင်းမှာ လည်း ရှေ့မှ လေးလျားခန့်ဖြတ်၍ ပြေးမြဲပြေးနေသည်။

မြို့တော်ဘက်ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း နီး၍ နီး၍ လာသည်။

သည် အတိုင်းဆိုလျှင် မြို့စားကြီး လွတ်နိုင်ချေရှိသည်။

အသက်ရှင်နိုင်ချေရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မြင်းကို ပို၍ တက်သုတ်နှင်ရသည်။

သူမြင်းကြီးသည် ရန်သူတို့ အား နောက်ထပ်တစ်လျားခန့် ထပ်၍ ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြန်သည်။ ။ ငါးလျားခန့်ပြတ် သွားပြီး မြို့စားကြီး သေမင်းနှင့် နည်းနည်းဝေး၍ လာပြီ။

ထိုစဉ် နောက်မှ ပါလာသည့် ရန်သူမြင်းစီးသမားတို့ ဆီမှ သေမင်းက မြို့စားကြီးဆီသို့ တစ်ဟု န်ထိုး ဝင်၍ လာသည်။ ။

မြို့စားကြီး မြင်းပေါ်မှ လမ်းနံဘေးသို့ ထိုးကျသွား၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရန်သူမြင်းစီးသမားများ အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ဦးပေါက်လိုက်သော ပေါက်ဓားက မြို့စားကြီး၏ ကျောပြင်သို့ တအားကုန် ဝင်စိုက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

မြို့စားကြီး လမ်းဘေးထိုးကျသွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်မှ လိုက်ပါလာသူများက သူတို့ မြင်းများ ကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ။

မြို့စားကြီး၏ မြင်းမှာ မူ စီးသူမပါဘဲ လမ်းတစ်လျှောက် ဆက်၍ ဒုန်းစိုင်းသွားလေသည်။ ။

ဝတ်ရုံညိုနှစ်ဦးက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ လမ်းနံဘေးတွင် လဲကျနေသော မြို့စားကြီးအား ဆွဲယူ ထူလိုက်ကြသည်။ ။

ကျောပြင်တွင် ဓားရိုးတိုင် မြုပ်ဝင်နေသော ပေါက်ဓားက မြို့စားကြီး၏ ဝိညာဉ်ကို နုတ်ယူပြီး ဖြစ်နေသည်။ ။

နောက်ထပ် ဝတ်ရုံညိုနှစ်ဦး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ။ သူက သူတို့ အုပ်စု၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။ သူသည် အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော မြို့စားကြီးရုပ်အလောင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြလိုက်သည်။ ။

သူ့အမိန့်အတိုင်း မြို့စားကြီးအား ထူထားသူနှစ်ဦးက မြို့စားကြီးကို

ယံအနံ ရှာဖွေလိုက် ကြသည် ။ ရှာဖွေသူတို့ ၏ လျင်မြန်သွက်လက်
သော လက်များက မြို့စားကြီး၏ ညာဘက် လက်သူကြွယ်ဆီသို့ ရောက်
သွား ကြသည် ။

မြို့စားကြီး၏ လက်သူကြွယ်ထက်တွင် ရွှေဖြင့်ကွင်းဝတ်ထားသည့်
အရည်တဖိတ်ဖိတ် လဲ့နေသည့် မြလက်စွပ်တစ်ကွင်း။

ရှာဖွေသူတို့ သည် ယင်းလက်စွပ်အားချွတ်၍ ခေါင်းဆောင်၏ လက်
ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြသည် ။ ခေါင်းဆောင်ကလည်း ယင်းလက်စွပ်မှ မြ
ရတနာအား သေချာစွာစစ်ဆေး ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ပြီးမှ ကျေနပ် အားရ
သွားသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်သည် ။

ခဏတွင်းမှာ ပင် သူတို့ အားလုံး လာလမ်းသို့
အပြင်းစိုင်းနှင်ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည် ။ သူတို့ လိုချင်သည့် အ
ရာကား ရသွားခဲ့ပေပြီ။

ချယ်ရီလမ်းကား နှင်းမှုန်တို့ လွှမ်းခြုံကျန်ရစ်ခဲ့ပြီတည်း။

၂။ အပုပ်နံ့ဖြင့် လူသတ်နိုင်သူ

လမင်းထိန်ထိန်သာသော ညတစ်ညဖြစ်သည်။ ။

နေရာမှာ အာရှတိုက်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ထူထပ်ပေါများ ရာ
အရပ်ဒေသဟု နာမည်ကြီး လှသော ဇင်းမယ်ပြည် (ကမ္ဘောဒီးယား)၏ မ
င်းနေပြည်တော် ဖန္ဒမ်းပင်မြို့စွန်ရှိ ခုံညားထည်ဝါသော
အဆောက်အဦကြီး တစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ။

ယင်းအဆောက်အဦမှာ ခမာအမျိုးသားတို့ ၏ ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာ
အမွမ်းအပြောက် အကွေ့ အချိုးတို့ ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသဖြင့် ခန့်
ညားထည်ဝါရုံတင်မျှသာမက လှပ၍ လည်း နေလေသေး သည်။ ။

အဆောက်အဦကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် မူ ရှည်သွယ်မြင့်မားသော
အုန်းပင်များ ၊ အုံ့အုံ့ ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် မှိုင်းညှို့နေသည့် သရက်ပင်၊
ပိန္နဲပင်ကြီးများက နေရာယူထားကြသည်။ ။ ခြံစည်းရိုး ပေါ်တွင် လည်း စ
နစ်တကျ ပြုစုစိုက်ပျိုးထားသော ထားဝယ်မှိုင်းပင်များက ထူထပ်စွာရှိ
နေသည်။ ။

အေးမြသောလရောင်ခြည်သည် ခြံအတွင်းရှိ သစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးများ
ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းနေ လေသည်။ ။

ကိုင်းညွတ်နေသော အုန်းလက် အုန်းခက်များ သည် လရောင်တွင် စိ
မ်းလန်းတောက်ပ နေကြလေသည်။ ။ ယင်းအုန်းလက်များ ၏

အောက်ခြေတွင် အပြတ်လိုက် အခိုင်လိုက် သီးနေသော အုန်းသီးများကို ပင် မြင်ရနိုင်လေသည်။ ။

တစ်ချီတစ်ချီ စိတ်ရမှ ထ၍ တိုက်ခတ်တတ်သော ညနက်လေပြည် ၏ အလှုပ်တွင် ညွတ်ကိုင် နေသည့် အုန်းလက်များ သည် မောနန်းတွင် ကချေသည် လေးများ သဖွယ် ညင်သာပျောင်းနွဲ့စွာ ကခုန်တတ်ကြသည်။ ။ ပြီး ရွက်ချပ်များကို တရဲရဲလှုပ်ခတ်ကာ သံပြိုင်တေးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ညီညီ ညာညာ သီကြူးတတ်ကြပြန်၏။

မှိုင်းညှို့အုပ်ဆိုင်းနေသော သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်ကြီးများကိုတော့ လ ရောင်ခြည်က မထွင်းဖောက်၊ မလွှမ်း မိုးနိုင်ပေ။ အမှောင်ရိပ်ကသာ ကြီးစိုးမင်းမှုထားလေသည်။ ။

ဤခြံကြီးနှင့် စံအိမ်အဆောက်အဦကြီးပိုင်ရှင်မှာ ဇင်းမယ်နန်းတော် ထဲတွင် ဩဇာအာဏာ ထက်လှသော ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ ခမာမင်းသားကြီး သုဝဏ္ဏကုမ္မာ(ဆုဖာနကုမ်)ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ မင်း သားကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အတိုင်ပင်ခံအကြံပေးအရာရှိမျှသာ မ ဟုတ်သေးဘဲ၊ ဇင်းမယ် လက်နက်ကိုင်တပ်များ ၏ စစ်ကဲကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသေးသည်။ ။

တိုင်းပြည်တွင် ဩဇာအာဏာကြီးသော၊ တာဝန်ကြီးသော စစ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးဖြစ်၍ လည်း သူ့စံအိမ်တော်မှာ အမြဲတမ်း အစောင့်အကြပ်များ ထူပြောစွာ ချထားရလေသည်။ ။

မင်းသားကြီး၏ စံအိမ်တော်အဝင်အဝတွင် ကင်းပုတ်တစ်ခုရှိကာ ယင်းကင်းပုတ်တွင် အစောင့်အကြပ်များ သည် အလှည့်နှင့် တာဝန်ယူ၍ စောင့်ကြပ်ကြရသည်။ ။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်နားသို့ နီး လာပြီဖြစ်၍ ကင်းပုတ်အတွင်းရှိ တာ

တန်ကျာအစောင့်နှစ်ဦးမှာ ငိုက်မျဉ်း သမ်းဝေစပြုလာပေပြီ။

ခြံတွင်းတစ်နေရာဆီမှ ကြက်ဖတစ်ကောင်၏ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်သံနှင့် အတူ တွန်သံ တစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

"အား ... သန်းခေါင်ကြက်တောင် တွန်ခဲ့ပါပကော"

ကြက်တွန်သံကြောင့် အစောင့်များ မျက်လုံးအနည်းငယ် ကျယ်သွားကြသည်။ ။

သို့တစေ ယင်းတို့ သည် ထုံးစံအတိုင်း ခဏအတွင်းမှာ ပင် ပြန်လည် ငိုက်မျဉ်းသွားကြပြန်သည်။ ။ သူတို့ ဤစံအိမ်တော်ကို စောင့်ကြပ်လာခဲ့ရသည် မှာ ကာလအတန်ကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့် အနှောင့်အယှက် ပြဿနာမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့သဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် နေလာခဲ့ကြသည်။ ။

မကြာမီ မည်သည့် ပြဿနာမျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးသေးပါဟု ဆိုသည့် စံအိမ်တော်ခြံအနီးတွင် ထူးဆန်းသော ငှက်မြည်သံတစ်ခုပေါ်လာသည်။ ။ ယင်းငှက်အော်သံကို ငိုက်မျဉ်းနေသော အစောင့် တစ်ဦးက အမှတ်မထင် ကြားလိုက်သည်။ ။ သို့ရာတွင် သူသည် ယင်းအော်သံမှာ ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင် ကောင် အစာရှာရင်း ပျံသန်းအော်မြည်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု အမှတ်ထားကား ဂရုမပြုဘဲ နေ လိုက်လေ သည်။ ။

သူဂရုမပြု အမှတ်မထားသော ညဉ့်ငှက်ကား အစာရှာရန်လိုလို ကင်းပုတ်နားသို့ ချဉ်းကပ်လာ ခဲ့ပေပြီ။ ။

ညိုမည်းသော ဝတ်ရုံကြီးကို လွှမ်းခြုံထားသော လူတစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ ။

ထိုသူသည် အမှောင်ရိပ်ကိုကွယ်ကာ ကင်ပုတ်နံဘေးထဲသို့

ခြေသံမကြားအောင် ကပ် လိုက်လေ သည် ။ ပြီးနောက် ကင်းပုတ်တွင်း မှ အခြေအနေကို ချောင်း၍ ကြည့်ရင်း အကဲခတ်လိုက်၏။

အစောင့်များ သည် သူတို့ လက်တွင်းမှ လွယ်ထားသော တူမီးပြောင်းရှည်သေနတ်ကြီးများ ပေါ်သို့ မေးတင်ရင်း အိပ်ပျော်နေကြ ဟန်တူသည် ။

ဝတ်ရုံညိုသည် ကျေနပ်နှစ်မြိုက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ် လိုက်၏။ ပြီး သူ့နောက် ဘက်ဆီသို့ လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းအချက်ပြ လိုက်လေသည် ။ သူလက်ဖြင့်ဝှေ့ယမ်း အချက်ပြလိုက် သည် နှင့် အမှော င်ရိပ်အတွင်းမှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်သုံးလေးခုသည် ကိုင်းကိုင်း ကိုင်းကို င်းဖြင့် ကင်းပုတ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားကြသည် မှာ လည်း ဝတ်ရုံ ညိုကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

ထူးဆန်းသည် ကား ယင်းဝတ်ရုံညိုကြီးများ ၏ မျက်နှာသည် လူသာ မန်တို့ ၏ သမရိုးကျ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သင်္ချိုင်းမှ ထလာသော လူ သေအလောင်းကောင်ကြီးများ ၏ မျက်နှာမျိုးကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် များစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည် ။

အကာလ ညအခါကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လူသေမျက်နှာနှင့် သတ္တဝါ ညိုကြီးများမှာ မည်သည့် သတ္တဝါ ကြီးများ ပါနည်း။

သူတို့ ကား လူသားအစစ်မှ ဟုတ်ကြပါလော။

လူသားဆိုလျှင်ကော သူတို့ သည် ခမာမင်းသားကြီး၏ စံအိမ်တော် သို့ မည်သည့် အကြောင်း ကိစ္စနှင့် လျှို့ဝှက်စွာချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြပါသနည်း။

ကောင်းသော လာခြင်းကား ဟုတ်မည်မထင်ပ။

ဆိုးဝါးသော အကြံအစည်များ ဖြင့် ဥပါဒ်အန္တရာယ်ပေးရန်အတွက်
ရောက်လာကြခြင်းဖြစ် ပေသည်။ ။

အန္တရာယ်ကို သယ်ဆောင်လာကြသူများ ပါတကား။

ငိုက်မျဉ်းနေသော အစောင့်နှစ်ဦးရှေ့သို့ တစ်စုံတစ်ခုက ချင်ခနဲကျ
လာသည်။ ။

ငိုက်နေသော အစောင့်များ ခေါင်းထောင်လာသည်။ ။ သူတို့ ရှေ့သို့
ကျလာသောအရာကို မျက်လုံးများ ဖြင့် ရှာဖွေကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ တ
စ်ဦးကိုတစ်ဦးလည်း ဘာပါလိမ့်ဆိုသည့် အမေး လက္ခဏာပါသော
အကြည့်များ ဖြင့်လည်း ကြည့်မိကြသည်။ ။

"ခုနက ချင်ခနဲကြားလိုက်ရတာ ဘာလဲဗျ"

တစ်ဦးက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပြောင်းရှည်သေနတ်ကြီးကို
ညောင်းညာလာဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ပြောင်းကိုင်ရင်း မေးလိုက်၏။

"မသိဘူး ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလို ကြားလိုက်ရတာပဲ"

တစ်ဦးက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားဆီက တစ်ခုခုလွတ်ကျတာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်"

ပထမမေးသူက ထပ်မေးလိုက်သည်။ ။

"ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ"

ဖြေသူကလည်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

"ဟ ဒီလိုဆိုတော့ အဆန်းသားပါလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဒီကင်းပုတ်
ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဥစ္စာ ခင်ဗျားဆီက အသံ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့"

"နေပါဦးလေ၊ ကျုပ်တို့ ငိုက်နေလို့ ကင်းမှူးများ လာခြောင်းလေသ

လား"

ဒုတိယလူက ပြောပြောဆိုဆို ကင်းပုတ်မျက်နှာကြက်မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ကင်းတဲ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဟိုနေရာ သည် နေရာများ သို့ မျက်လုံးကစား လိုက်လေသည်။ ။

ထိုစဉ် ...

အစောင့်နှစ်ဦးပန်းပေါ်သို့ သူတို့ ကျောနောက်ဘက်မှ ပါးလွှာသော အဝတ်စတစ်စ ကျလာ သည်။ ။

သူတို့ သည် သူတို့ ပန်းပေါ်သို့ကျလာသည့် အဝတ်စများကို ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

အညိုရောင် ဝိုးပဝါစရှည်နှစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ ခေါင်းများကို တိုင်ပင်မထားရဘဲ နောက်ဘက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိ ကြလိုက်ပြန် သည်။ ။

သူတို့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ ။ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထောင်သွားကြသည်။ ။ လည်ပတ်နေသော သွေးများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။ ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အံ့အားသင့်ခြင်းစသည့် ဝေဒနာနှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားလိုက်ကြရသည်။ ။

သူတို့ မျက်လုံးများက ဆန်းကြယ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် အချင်းအရာကို တွေ့လိုက်ကြရ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

လူသေမျက်နှာကဲ့သို့သော ဖြူဖပ်ဖြူရော် သွေးဆုတ်နေသည့် မျက်နှာကြီးနှစ်ခု။

သူတို့ အံ့သြမှုမှာ ခဏလေး၊ ဘာမျှမကြာလိုက်။

တစ်စက္ကန့်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအတွင်းမှာ ပင် အံ့သြမင်သက်မိ
နေသော အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်လိုက်မှန်း မသိလိုက်ကြရဘဲ
ဒူးများ ခွေညွတ်သွားကြရသည်။ ။

ဝတ်ရုံနှစ်ဦးသည် လက်တွင်းမှ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပိုး
ပဝါစနှစ်ဖက်ကို အသာ ဖြေလျှော့ လိုက်ကြသည်။ ။

အသက်ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော အစောင့်နှစ်ဦး၏ အလောင်းက ကြမ်း
ပြင်သို့ လဲကျသွားကြ သည်။ ။

ဝတ်ရုံညိုများက သူတို့ ယူဆောင်လာသည့် ပိုးပဝါစများ ဖြင့် အစော
င့်နှစ်ဦးလည်ပင်းကို ရစ်ပတ် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ခဏအတွင်းမှာ ပင် သူတို့ သည် ကင်းပုတ်နောက်ရှိ သော့ခတ်ပိတ်
ထားသော စံအိမ်၏ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေ
သည်။ ။

သူတို့ သည် ယခုလိုလုပ်ငန်းမျိုး၌ ပါးနပ်ကျင်လည်ပြီး ဖြစ်ကြဟန်
တူသည်။ ။ အကုန်လုံး တစ်စုတစ်ဝေး ကြီး ချီတက်ကြသည် မဟုတ်ဘဲ
လရောင်ကို ကွင်းရှောင်ကာ တစ်ဦးစီ အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ် လာ
လေသည်။ ။

သစ်ပင်ကြီးများကို ကွယ်လိုက်၊ မှောင်ကိုခိုလိုက်၊ မြေပြင်တွင် ဝပ်ချ
လိုက်၊ ဖျတ်ခနဲ ပြေးလိုက်ဖြင့် မကြာမီအတွင်း သူတို့ အားလုံး အိမ်ကြီး
အနားသို့ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ တော့သည်။ ။

စံအိမ်တော်ကြီးတွင်းရှိ တစ်ခုသော စက်ခန်းဆောင်အတွင်းတွင်
ကား မင်းသားကြီး သုဝဏ္ဏကုမ္မာသည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ၍ နေ
လေသည်။ ။

အခန်းတွင်းတွင် ထားသော မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်မှာ မှီခိုလှ သော်လည်း အရာဝတ္ထုများ ကိုတော့ သဲကွဲစွာ တွေ့နိုင်လေသည်။ ။

မင်းသားကြီး၏ အခန်းတွင်းသို့ အန္တရာယ်၏ စေတမန်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ။ သူက သတိကြီးစွာထားကာ ခြေဖော့နင်းရင်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အိပ်ပျော်နေသော မင်းသားကြီးကို အကဲခတ် ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် စိတ်ချသွားဟန်ဖြင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုကို စတင်တော့သည်။ ။

သူသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေစစ်ဆေးလိုက်သည်။ ။ ယင်းသို့ရှာဖွေနေရာမှ သူက မင်းသားကြီးအိပ်စက်နေသည့် ညောင်စောင်းနံဘေးရှိ ယွန်းဗီရိလေး အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ။

သူက ယွန်းဗီရိလေး၏ အပေါ်ဆုံးအံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ။ အံ့ဆွဲအတွင်းသို့ မွေနှောက် ရှာဖွေရင်းမှ ငွေသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကြုတ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၍ အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

ကြုတ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် မှီခိုပျံ့ပြန့်နေသော အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ နီရဲသော အလင်းရောင်တစ်ခုက လွှမ်းခြုံလာသည် ကြုတ်အတွင်းတွင် ဝါဂွမ်းများ ခံ၍ ထည့်ထားသော ပတ္တမြား ရတနာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အလင်းရောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဝတ်ရုံညိုသည် သူ့လက်တွင်းရှိ ကြုတ်ထဲမှ ပတ္တမြားရတနာကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှု လိုက်သည်။ ။ ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့အလိုရှိသည့် အရာဝတ္ထုမှန်း သေချာသွားသည့် သဘောမျိုးပင် ဖြစ်၏။

သူက ကြုတ်အဖုံးကို ပြန်ပိတ်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် အနီးရှိ ညောင်စောင်း ထက်မှာ အိပ်ပျော်နေသော မင်းသားကြီးမှာ နိုး လာလေသည်။ ။

ပွင့်လာသော မင်းသားကြီး၏ မျက်လုံးများ သည် သူ့ခုတင်နံဘေးတွင် ရောက်ရှိနေသူအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် များစွာအံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ။ ပြီး နှုတ်ဖျားမှ လည်း အာမေဍိတ်သံက အလိုအလျောက် ပေါ်လာသည်။ ။

"ဟိုက် ... အလို အလို"

မင်းသားကြီးသည် ခေါင်းအုံးအောက်မှ သူ့အမြဲဆောင်နေကျ မားစကတ်သေနတ်ကို ကပျာ ကသီ ထုတ်ယူလိုက်၏။

သို့တစေ မင်းသားကြီးကား နောက်ကျသွားခဲ့ရလေသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ...

မင်းသားကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မကောင်းဆိုးဝါးမျက်နှာ ရှိသည့် ဝတ်ရုံညိုသတ္တဝါကြီးသည် ၎င်း၏ ပါးစပ်ကိုဖြကာ မင်းသားကြီးမျက်နှာဆီသို့ ဟားခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ရုတ်ခြည်း စူးဝါးပြင်းထန်၍ အော်ဂလီဆန်ဖွယ်ကောင်းလှသော အပုပ်နံ့ကြီး တစ်ခုသည် ဝတ်ရုံညိုပါးစပ်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး မင်းသားကြီးမှာ ထိုအပုပ်နံ့အား ရှူမိတာနှင့် အသက်ရှူ ကျပ်သည့် ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရဟန်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်၍ လဲကျသွားကာ မချိမဆန့် အသက်ပျောက်သွားရလေတော့၏။

နာနာဘာဝမျက်နှာနှင့် ဝတ်ရုံညိုသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်ကြည့်ကာ ဝမ်းတွင်းမှ လှိုက်ထွက် လာသည့် လေသံဖြင့် ကျောချမ်းဖွယ်ကောင်းသော ရယ်သံတစ်ချက်ကို ခပ်အုပ်အုပ်ပြုရင်း၊ ပတ္တမြား ကြုတ်ကို သူ့ဝ

တ်ရုံအတွင်းသို့ ထည့် လိုက်လေသည် ။ ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည် ။

မကြာမီ စောစောကကဲ့သို့ ငှက်မြည်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာကာ ဝတ်ရုံညိုများ သည် မှောင်ရိပ်ကိုခိုရင်း စံအိမ်တောင် အဆောက်အဦကြီးအတွင်းမှ အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည် ။ ပြီးနောက် သူတို့ အားလုံး အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားကြလေသတည်း။
